

O bariéru míň

Přestože jedenáctiletý René Tóth navštěvuje základní školu v Kostelci nad Černými lesy již od první třídy, letošní školní rok pro něj znamenal úplně nový začátek. Během letních prázdnin přibily do školy díky grantu Oranžové schody dvě schodišťové plošiny. Díky nim se Renda dostane i na místa, kam dosud nemohl.

Když jsme mívali hodiny angličtiny nebo počítačů, zůstával jsem ve třídě sám s mamkou a ostatní spolužáci se učili tady dole," ukazuje René na dvě řady schodů, vedoucí do suterénu budovy. Ty jsou dnes vybaveny sklápěcí elektrickou plošinou, která jemu i ostatním tolik usnadnila život. Školu navštěvují ještě dvě děti na vozíčku. „Jednou, když nesli tu holčičku dolů ze schodů, tak ji omylem vykloupili. Naštěstí se jí nic nestalo," dodává Anna Tóthová, Rendova maminka. Bez její celodenní péče se usměvavý chlapec, který od narození trpí rozštěpem páteře spojeným s hydrocefalií, zkrátka neobejde. „Jsem teď úplně šťastný," přikyvuje René a dodává, že stejně velkou radost mu udělala i druhá z čerstvě nainstalovaných plošin. Ta zase umožňuje žákům-vozičkářům jít spolu s ostatními ve školní jídelně.

„Fakt, že museli jít sami a v izolaci, zatímco ostatní se vesele baví v jídelně, je mrzel všechny stejně. A nás všechny koneckonců taky," vysvětluje ředitelka školy Mgr. Lenka Lasáková důvody, proč se rozhodla letos na jaře ucházet o grant Oranžové schody. „Víte, my jsme moc šťastní, že je tady máme, jsou obrovskými zdroji energie a optimismu.“

Obdivem nešetří ani René s maminkou, kteří společně dojíždějí do místní školy z nedalekého Českého Brodu. „Tam jsme bohužel nenašli školu, kam by bylo pro Rendu vůbec možné chodit.“ Škola, kterou navštěvuje zhruba pětistovka žáků, je nyní zcela bezbariérová. „Spolužáci jsou fajn a pomáhají mi," pochvaluje si René atmosféru ve škole. Jenže ono se není čemu divit, Renda je totiž správný kluk, který evidentně nezkaží žádnou legraci.

SNY R. T.

S „ajtákem“ si to možná rozmyslím

Rendo, všimla jsem si, že tě hodně zajímá náš fotograf... Čím bys chtěl vlastně být?

Možná „ajtákem“. Počítače mě hodně zajímají, umím s nimi už dost věcí, třeba vypálit cédéčko. Ale fotograf by možná taky šel. Focení mě taky baví. Asi ještě nevím přesně.

Co filmy? Baví tě filmy?

Baví. Už dlouho hlavně Harry Potter. Viděl jsem všechny díly a mamka mi četla i knížku. K Vánocům si přeju nového jako hru na playstation.

Jasně. A co tě ještě zajímá?

Basket. Fandím Nymburku a s mamkou tam jezdíme na zápasy. Už od nich mám tři medaile. Jednu mi dal i Arthur Lee, Američan, který v Nymburce hrál. Vůbec neuměl česky, takže jsme spolu mluvili jen anglicky, ale rozuměli jsme si.

A kromě angličtiny máš rád které předměty?

Češtinu a přírodopis. Matematiku jen trochu.

Pro budoucího „ajtáka“ je matematika ale dost důležitá... Jo, ono mi to jde, ale počítám to prostě trochu jinak než ostatní. Ale spočítám. Možná si to ale ještě rozmyslím... s tím „ajtákem“.